

To byste ho přetrhli :-)

Rumouše jednoho nezbednýho! Vždycky byl takovej hopíkatej, od maličkata byl jako Gumídek. Však se mu taky tak doma občas familierně Gumídku i říká . Nicméně se mu podařilo osvětliti, že se nejedná o činnost žádoucí, že po lidech se nehopsá.

Mno. Tak tam je důležitěj ten minulej čas. Bohužel teda, bohužel. Páč jak už jsem tu zmiňovala jednou, tak příchodem pošahanýho stáda fleků, který mají tendenci ho svým pošahaným projevem převálcovávat, tomu nebožáku nezbylo nic jiného, než se vrátit ke svému starému návyku, neb jinak má pocit, že nemá šanci se prosadit (ač se při vítání poctivě snažíme mu ten prostor "vykopat" □). Navíc Tali je taky skokan obecný, a i když se to podařilo částečně eliminovat, tak o slovu odnaučit si můžeme zatím nechat zdát. Takže tím se to znásobilo a jak už jsem říkala, Rumíček se nám zase rozhopíkal.

A nejen to, trochu to vytunil. Má tendenci vytvořit ze sebe lijánu a ovinout se kolem vás a obejmout vás tlapkama. Abyste jako nemohli opravdu přehlédnout, že JE TADÝÝÝÝ! Strašlivý, strašlivý, strašlivý. O to víc, že je to ten Brežněv, takže k tomu ještě přidejte to líbání a pekelnej koktejl máte na stole.

Naštěstí teda si tuhle svou vášeň schovává jen pro některé vybrané jedince. Z 99,99999% jde o lidi psí. A naštěstí podruhý, to nedělá jen tak běžně lidem na ulici, to by mě fakt fláklo, žádný z mých psů neskákal. Teď se s tímhle nešvarem zaměřil na našeho pana veterináře, kterého ráno potkáváme s Ený Dočtorovou na louce za domem.

Minule si s Ený stihli dát aspoň pár koleček stíhačky, než si to prohodili a Ený drandila ke mně. Kde co? Ano, skákala a Rumíček drandil k panu doktorovi, kde - no netřeba dodávat co, že jo. Naštěstí pan doktor patří mezi ty spolupracující, stejně tak jako já a rozradostněnýho zrzavce v tom nepodporuje. Leč teda tomu to, stejně jako tý střapatý bláznivce u mých nohou vůůbec, ale vůůbec nevadí. A jedou si to svoje, takže to pak ten hovor je takovej stereotypní jako:

"Dobrý.. NE! RUMOUŠI! ..ráno ...JÁ TĚ PŘETRHNU!"

"Dobrej den....Eny neskákej. "

"Jo, dole, dole, buď, pak tě podrbu, jo Eninko. RUME! NE, sakra."

A tak jako podobně. Místo, aby ti dva lítali spolu, baví se tím, že přepadávají pánička od toho druhého.

Ted' ráno to úplně vytunili. Přicházíme na louku a já vidím šedivou střapatou dělovou kouli, jak letí k nám.

“Hele, Rumíčku, Ený Dochtová, koukej!”

“Joooo, Enýýý! Letim.”

No a letí. Proti sobě hezky..... aby se minuli a každé pokračoval plynule v dál k majiteli toho druhého □ □ . Páč toho je zapotřebí prej přepadnout dřív. “A tralaláá, tralalááá” raduje se Rumouš. “Tooo sem rád, že vás zasejc vidim pane dochtore, rád vás vidim, moc a moc aaa mooc. Co to volala panička, nevíte pane dochtore? Ale to je jedno. Ešče hubičku sem vám chtěl dát...” A dole u mých kotníků skáče ta dělová koule a “Nazdar, nazdar, nazdar, aaaa ještě stokrát nazdar, je fajn, že se vidíme, čáááááuu, čau,čau, čau.” hopíkává nadšeně jak bleška.

Záchrana? Balonek. Moc balonkůch. V levý je žužlobalonek. V pravý je “Čikičíta”. Ta letí jako první a Ený se odpálí do dále. Rumíček ne, ten poskakuje u kapsy a čeká až vyndám TEN JEDINEJ . □ No a pak jim házíme. A já osvětluju výhody čikičítového balonku, neboli Chuck-it balonku. Jediného svého druhu, který Taliprdka nerozžvýkne v pěti sekundách a který miluje, páč lítá dálky, skáče vejšky a plove. A dá se báječně žvejkat a slinit u toho. Chvíli si tam takhle blbneme a já se pak musím rozloučit, páč bych ráda, aby Rumíček taky vykonal nějaký ty povinnosti venčící.

Když to obejdeme, vyzvedneme doma Taliprdku, která byla výborně výborná, protože moje snídaně zůstala na lince netknuta a jdeme ven. A tam je Tali ještě výbornější než výborná a tak si to venku hezky všichni tři užijeme. S pranicí, s honičkou kolem hřiště i s pochodem kolem baráků.

No nejni to krása? Je, páč Rumíčkoví to hopsání stejně prominu. Jemu musíte prostě prominout šécko.